

[Axel Kristensen]

departement et organ, der fremskaffer den fornødne viden om økonomiske forhold, og skulle disse oplysninger ikke være tilstrækkelige på et eller andet felt, kan man bare give pålæg til statistisk departement om at fremskaffe yderligere materiale.

Det påtænkte institut kan da ikke skaffe oplysninger selv. Det skal hente dem de steder, hvor vi har dem i forvejen. Nationalbanken følger naturligvis den pengemæssige udvikling ude og hjemme, og er de oplysninger, der fås fra banken, ikke fyldige nok, vil man sikkert kunne få en aftale med banken om, at den giver en redegørelse i tilstrækkeligt omfang med bestemte intervaller, og banken må da langt lettere kunne skaffe de fornødne oplysninger end et sådant institut, som der er tale om her.

Hvis man i øvrigt mangler viden og oplysninger om erhvervslivets forhold, så må disse kunne skaffes fra de ansvarlige organisationer. Der kan ikke være tvivl om, at både Dansk Arbejdsgiverforening og Landsorganisationen i Danmark De samvirkende Fagforbund vil give alle de oplysninger, de ligger inde med, videre til regeringen. Og hvis man mener, at det, man får at vide om landbruget, ikke er tilstrækkeligt, kan man da sikkert træffe aftale med landbrugets organisationer om, hvilke oplysninger man skal have. Landbruget er da selv interesseret i, at disse oplysninger foreligger bedst muligt og reellest muligt. Vil man vide noget om udlandet, må man da søge sådanne oplysninger i det offentliggjorte materiale — hvor skulle man ellers få dem? Det materiale, man har brug for, findes altså eller kan skaffes.

Den højtærede statsminister har sagt det samme, som jeg står her og siger, det sagde han den 1. februar 1957 her i det høje ting, det var i anledning af forslaget om et konjunkturforskningsinstitut. Jeg vil gerne citere:

„Her i landet offentliggør vi jo i øvrigt alt statistisk materiale, og når vi dertil lægger de offentlige udenlandske og internationale publikationer, synes jeg, vi har et ganske godt materiale til belysning af den økonomiske udvikling. Det, som ervedover behøves, er først og fremmest en vurdering af den økonomiske situation og de muligheder, den indebærer.“

Den højtærede statsminister sagde dengang som finansminister under diskussionen om konjunkturforskningsinstitutet, at det i og for sig ikke var oplysninger, vi manglede. Spørgsmålet bliver så blot, hvem der skal bearbejde det materiale, der foreligger. Jeg kan ikke se rettere, end at det naturligt må blive det økonomiske sekretariat, som ministeriet råder over. Jeg kan ikke forestille mig, at regeringen eller dens enkelte medlemmer vil påstå, at dette sekretariat ikke er loyalt, at det ikke vil give de nøgne fakta uden hensyn til partipolitiske interesser. Jeg tror da heller ikke, det tjener noget partipolitisk formål at skjule kendsgerningerne. Hvis nogen skulle mene det, må deres sag stå meget ringe.

I øvrigt er der en uhyre mangel på virkelige nationaløkonomer. Det statistiske departement er temmelig ribbet for virkelig saglig medhjælp, det trænger hårdt til folk. Opretter man et institut til, der skal lave det samme arbejde og give yderligere beskæftigelse uden at give flere oplysninger, vil man altså direkte skade mulighederne for at få gode oplysninger.

Så kommer spørgsmålet om, hvem der skal drage konklusionerne. Det må da i første række være regeringen og oppositionen og andre, der har ansvar og indflydelse på udviklingen. Hvad 3 tilfældige nationaløkonomer vil mene, kan da være fuldstændig ligeegyldigt. At give sådanne personer et skær af særlig autoritet kan være meget farligt og netop give anledning til grov vildledning. Jeg vil gerne fortsætte, hvor jeg slap før i citatet af statsministerens udtalelser. Han siger videre:

„Men det afgørende er vel i og for sig ikke, hvad en enkelt nationaløkonom ud fra sin personlige opfattelse mener om situationen.“

Det er den personlige opfattelse, disse mennesker har, de må give udtryk for, men det er ikke det, vi har brug for i denne sammenhæng. Den højtærede statsminister havde kort før sagt i samme debat:

„Men det er et spørgsmål, om det ikke netop kan bidrage til at gøre debatten om en økonomisk rapport mere klar, at man ved, med hvis pen den er skrevet.“

Det er et spørgsmål, om det er regeringen eller tilsyneladende uvildige mennesker, der skal sige disse ting. Hvis en socialistisk